

Sygn. akt: I C 280/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka
Protokolant: pracownik biurowy Roksana Rużyło	

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Banku S.A. z siedzibą we W.

przeciwko B. P. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego B. P. (1) na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą we W. kwotę 2.455,65 zł (słownie: dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) wraz z:

a) odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.021,54 zł (słownie: dwa tysiące dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt cztery grosze) w wysokości 10% w stosunku rocznym od dnia 05 marca 2019 roku do dnia 05 czerwca 2019 roku,

b) odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 392,11 zł (słownie: trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote jednaście groszy) od dnia 07 marca 2019 roku do dnia 05 czerwca 2019 roku,

2. zasądzoną w pkt 1 wyroku należność wraz z odsetkami umownymi w wysokości 50,95 zł (słownie: pięćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) i odsetkami ustawowymi w wysokości 6,77 zł (słownie: sześć złotych siedemdziesiąt siedem groszy), tj. kwotę 2.513,37 zł (słownie: dwa tysiące pięćset trzydzieści siedem złotych trzydzieści siedem groszy) rozkłada na 17 miesięcznych rat przy czym pierwsza rata w wysokości 113,37 zł (słownie: sto trzydzieści złotych trzydzieści siedem groszy) i 16 kolejnych rat w wysokości po 150,00 zł (słownie: sto pięćdziesiąt złotych) płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie z tymi odsetkami,

3. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

4. nie obciąża pozwanego B. P. (1) kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach
opłaty sądowej naklejonych
na wniosku.

Sygn. akt I C 280/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko B. P. (1) o zapłatę kwoty 2.555,65 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 392,11 złotych, odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 5 marca 2019 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 21 września 2016 roku pomiędzy pozwanym a powodem została zawarta umowa kredytu nr (...). Pozwany zobowiązał się spłacać kredyt w miesięcznych ratach. Do dnia dzisiejszego należność wynikająca z umowy nie została spłacona w całości. W związku z takim rażącym naruszeniem przez pozwanego warunków umowy – brakiem spłaty, Bank wypowiedział umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia, w dniu 27 lutego 2018 roku, całe zobowiązanie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Pomimo upływu wyznaczonego w ten sposób ostatecznego terminu spłaty zobowiązania, pozwany nie zwrócił całości zobowiązania. Powód podkreślił, że przez kilak miesięcy poprzedzających wytoczenie powództwa podejmował on próby ugodowego zakończenia sporu, jednakże bezskutecznie.

Na dochodzoną pozew kwotę składają się kapitał w wysokości 2.121,54 zł oraz odsetki umowne i karne w wysokości 392,11 złotych.

Sąd Rejonowy L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i postanowieniem z dnia 18 marca 2019 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany B. P. (1) stawił się na termin rozprawy i uznał roszczenie powoda w całości. Przyznał, iż zaciągnął przedmiotowy kredyt dla córki, która miała go spłacać, jednakże po wyjeździe z Polski zaprzestała spłaty kredytu. Pozwany wskazał, że również nie miał środków finansowych aby kontynuować spłatę, ponieważ zachorował i musiał zakończyć pracę w Belgii. Wówczas przez okres prawie półtora roku nie pracował, a obecnie zatrudniony jest w Urzędzie Miasta i Gminy w C. i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 1.635,75 złotych. Jednocześnie wniósł o rozłożenie zasądanego roszczenia na raty po 150,00 złotych miesięcznie, z uwagi na brak możliwości spłaty zobowiązania jednorazowo. Podkreślił, że pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym ze swoją małżonką, która otrzymuje emeryturę w wysokości 900,00 złotych oraz opiekuje się wnuczkami. Z tego tytułu otrzymuje z żoną od córki kwotę 1.000,00 złotych. pozwany wskazał nadto, że na bieżące rachunki związane z utrzymaniem nieruchomości ponosi koszty w wysokości około 700,00 – 800,00 złotych oraz 200,00 złotych na leki.

Pozwany wskazał, że na poczet tego postępowania zapłacił kwotę 100,00 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 września 2016 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z B. P. (1) umowę o kredyt na zakup towarów i usług nr (...), na podstawie której powód udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 4.129,60 złotych, obejmującego także koszty z tytułu ubezpieczenia na życie w wysokości 369,60 złotych oraz prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 350,00 złotych. Odsetki z tytułu udzielonego kredytu ustalono na kwotę 453,52 złotych, a całkowity koszt kredytu wyniósł sumę 803,52 zł.

Pozwany zobowiązał się do spłaty zobowiązania w 24 miesięcznych ratach płatnych do 21 dnia każdego miesiąca, począwszy od października 2016 roku, przy czym wysokość 23 rat opiewała na kwotę 197,71 złotych, zaś ostatniej raty korygującej 197,79 złotych. Ostateczny termin spłaty kredytu ustalono na dzień 21 września 2018 roku.

Środki uzyskane z kredytu zostały przeznaczone na zakup laptopa dla córki, która miała regulować zobowiązanie (przyznane).

bezsporne, nadto dowód: umowa o kredyt na zakup towarów i usług k. 17 – 19.

Kredyt początkowo był regulowany przez córkę pozwanego, jednakże po wyjeździe z Polski zaprzestała ona spłacać zobowiązanie. Również pozwany z uwagi na stan zdrowia nie kontynuował spłaty zobowiązania albowiem przez półtora roku pozostawał bez pracy (przyznane).

Wobec braku spłaty zobowiązania powód wypowiedział pozwanemu umowę.

bezsporne

Pozwany B. P. (1) pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym ze swoją małżonką, która otrzymuje emeryturę w wysokości 900,00 złotych oraz opiekuje się wnuczkami. Z tego tytułu otrzymuje on z żoną, od córki. kwotę 1.000,00 złotych. Obecnie pozwany zatrudniony jest w Urzędzie Miasta i Gminy w C. i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 1.635,75 złotych.

Bieżące rachunki związane z utrzymaniem nieruchomości wynoszą miesięcznie około 700,00 – 800,00 złotych oraz 200,00 złotych na leki.

przyznane, nadto porównaj: wyjaśnienia pozwanego B. P. 00:02:08 k. 33.

W dniu 31 maja 2019 roku pozwany na poczet zobowiązania uiścił kwotę 100,00 złotych.

przyznane, nadto dowód: dowód wpłaty k. 32.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Pozwany uznał powództwo w całości, nie kwestionował faktu, iż zawarł z powodem w dniu 21 września 2016 roku umowę o kredyt. Przyznał również, iż nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że znalazł się w trudnej sytuacji rodzinnej i majątkowej z powodu problemów zdrowotnych. Ponadto w toku niniejszego procesu wykazał, że na poczet zobowiązania uiścił kwotę 100,00 złotych, przedkładając na tę okoliczność dowód wpłaty. Powód nie kwestionował tej okoliczności, dlatego też Sąd biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, jak również zaoferowany w tym zakresie przez pozwanego materiał dowodowy, który nie budził żadnych wątpliwości Sądu, uznał ją za wykazaną i jednocześnie przyznaną przez powoda.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika natomiast, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwanego jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając zatem powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanego i przedstawione przez niego dowody, Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 2.455,65 złotych wraz z ustawowymi

odsetkami w wysokości 10% liczonymi od kwoty 2.021,54 złotych od dnia 5 marca 2019 roku do dnia 5 czerwca 2019 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 392,11 złotych od dnia 7 marca 2019 roku do dnia 5 czerwca 2019 roku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie co do kwoty 100,00 złotych – uiszczonej przez pozwanego na poczet niniejszego zobowiązania w dniu 31 maja 2019 roku.

Sąd uwzględnił również wniosek pozwanego w zakresie rozłożenia na raty zasądzzonego świadczenia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach, Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega).

Nadto podkreślić należy, iż rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanego. Niezastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwanego na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że zaprzestanie spłacania zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy kredytowej spowodowane było tym, iż pozwany z uwagi na problemy zdrowotne musiał zrezygnować z pracy na terenie Belgii i przez półtora roku nie miał żadnego zatrudnienia. Natomiast obecnie pozwany jest zatrudniony i z tego tytułu osiąga on dochód w wysokości ponad 1.600,00 złotych. Zatem posiada on stale comiesięczne źródło dochodu aby regulować zobowiązanie wobec pozwanego. Świadczy o tym również okoliczność, że na poczet zobowiązania dokonał on wpłaty w wysokości 100,00 złotych.

W ocenie Sądu obecna sytuacja finansowa i bytowa pozwanego daje gwarancję regulowania zobowiązania z uwagi na posiadanie stałego comiesięcznego źródła dochodu. Niezastosowanie natomiast – zgodnie z wnioskiem pozwanego – rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty - mogłoby narazić pozwanego i jego rodzinę na znaczną szkodę. Należy również zauważyć, że strona powodowa nie kwestionowała stanowiska powoda zarówno co do wniosku o rozłożenia na raty, jak również jego sytuacji materialnej i bytowej. Wobec powyższego Sąd, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy, uznał je za przyznane zgodnie z treścią art. 230 kpc.

Sąd nie obciążył również pozwanego kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

W ocenie Sądu, skoro pozwany uznał powództwo na pierwszej rozprawie i wykazuje chęć regulowania zobowiązania, to zaistniały szczególne przesłanki uzasadniające nie obciążania pozwanego kosztami procesu.